

Ryū Murakami

69

Traducere din limba japoneză
și note de Iolanda Prodan

POLIROM
2022

Cuprins

Arthur Rimbaud	7
Iron Butterfly.....	24
Lady Jane	43
Daniel Cohn-Bendit.....	60
Claudia Cardinale	77
Imaginația la putere.....	93
Just like a woman	108
Alain Delon	121
Lyndon Johnson.....	134
Cheap Thrills.....	148
Non ho l'età	161
Wes Montgomery.....	175
Led Zeppelin	190
April come she will	204
Velvet Underground	217
It's a beautiful day.....	229

Cu inima ieșindu-mi din piept, am urcat panta ce ducea spre poarta liceului. Profesorul de fizică și vreo zece elevi ștergeau sloganul scris pe stâlpii de susținere ai porții. Mirosea peste tot a aurolac, iar scena cu elevii care se adunaseră plini de zel ca să readucă peisajul la normalitate avea ceva dezgustător în ea. Un jurnalist de la radio tocmai îi lua un interviu unui elev.

— Cine crezi că a făcut-o?

— Nu a fost din liceul nostru. Elevii Liceului de nord nu ar face asta niciodată, a răspuns o fată urâtă, cu vocea înecată în lacrimi și cu urme de vopsea sub unghii.

Când am intrat în clasă, Adama mi-a zâmbit complice și mi-a făcut cu ochiul. Când nimeni nu se uita la noi, ne-am strâns mâinile.

Trecuse de opt și jumătate și ora de dirigentie nu începuse încă. Prin difuzoarele instalate în școală am fost anunțați să așteptăm în clase, că ședința Consiliului de administrație încă nu se terminase. Întreg liceul era cuprins de panică, iar deasupra clădirii dădea roată un elicopter. O parte dintre elevii care mă dezgustau îi ajutau pe profii de sport să demonteze baricada de pe acoperiș. Prioritatea profesorilor era să dea jos bannerul și să șteargă sloganurile. Sistemul se teme de schimbare. Voiau să se ferească de presă, dar cel mult voiau să reîntoarcă cât mai repede curtea liceului la normalitatea majorității.

Mai mulți elevi decât îmi imaginasem se chinuiau să șteargă sloganurile cu niște cârpe. Vicepreședintele

consiliului elevilor se străduia să-l șteargă pe cel din fața porții principale, *Omorâți-i!*, scris cu vopsea roșie. Când m-a văzut, s-a repezit la mine. Avea ochii roșii – frecase vopseaua sângerie stând în genunchi și plângând în hohote. Cu mâna în care ținea cârpa m-a apucat de guler.

— Yazaki! Spune-mi că n-ai fost tu! N-ai făcut-o, nu? N-ai fost tu ăla, așa e? Nu pot să cred că un elev de-ai noștri a făcut asta liceului în care învață! Răspunde, Yazaki! Zi-mi, Yazaki! Zi-mi odată, la naiba, zi-mi că n-ai făcut-o tu!

Cârpa era rece și nu-mi plăcea să o simt pe gât. Aș fi vrut să-i trag una, dar riscam să atrag privirile, așa că m-am uitat urât la el și am zbierat din toți rărunchii *Ia-ți mâna de pe gâtul meu!* la ochelariștii înghesuit, cu dinții ieșiți în afară, care la șaptesprezece ani deja începuse să încărunțească. Cum naiba să bocești din cauza unor sloganuri vopsite pe zidurile școlii? Ce naiba era școala pentru el? Un altar? Tocmai astfel de indivizi sunt periculoși. Și îngrozitor de creduli. Indivizi ca el au ucis, torturat și violat în Coreea și China. Plâng în hohote pentru niște sloganuri, dar nu sunt impresionați când află că una dintre colegele lor, abia ieșită din gimnaziu, a ajuns să le sugă pula militarilor de culoare.

— Ken, ai bătut în retragere, mi-a spus Adama după ce urmărise schimbul de replici cu vicepreședintele consiliului elevilor.

— Nici pomeneală, dar cretinul se înfierbântase nu glumă.

— Ciudat cum unul ca el s-a aplecat în genunchi ca să frece podeaua, înmuindu-și mâinile în vopsea.

— Așa e. De ce o fi așa fanatic? Își pierduse controlul, de asta am făcut un pas înapoi.

— N-ai căutat-o cu lumânarea, Ken.

— Oare de ce?

— Pentru că nu am făcut-o cu inima curată.

— Adică?

— N-am avut scopuri nobile, așa-i?

— Vorbești de scopul pentru care am ridicat baricada?

— Nu era ca și cum am fi murit dacă nu ridicam baricada.

— Adama, ești idiot? Te-ai gândit vreodată câți oameni mor în Vietnam în fiecare zi?

De fiecare dată când scoteam astfel de replici, brusc începeam să vorbesc în japoneza din manuale. Nu știu de ce, dar mi se părea că discursurile celor de la Comitetul pentru Pace în Vietnam sunau aiurea în dialect.

— Da, zici bine de Vietnam.

— Nemernici ca ăla din consiliul elevilor au distrus Nankingul și Shanghaiul.

— Ai dreptate și despre Nanking. Dar nu ți se pare ciudat să-i vezi pe toți ștergând sloganurile cu atâta îndârjire?

— Ba da, dar o fac fiindcă sunt de partea sistemului. N-am știut că sunt atât de mulți de partea guvernului...

— Nu asta am vrut să spun...

— Și ce-ai vrut să spui, mă rog?

— Nu ți se pare că noi i-am făcut să reacționeze cu atâta fanatism?

Vorbele lui Adama îi trădau tristețea. Întotdeauna făcea așa. Mereu vorbea ca și cum orice am fi făcut era lipsit de valoare. Dar chiar și așa, știa cum să mă convingă de adevărul lui.

Sub soarele arzător de iulie, transpirând din greu, o mulțime de studenți ștergeau de zor sloganurile scrise cu vopsea pe fereastra biroului angajaților de la administrativ, de pe holul ce ducea spre biroul directorului și de pe zidurile bibliotecii. Poate că Adama avusese dreptate: nu doar cei mai buni elevi din școală ieșiseră cu cârpe în mâini, ci și elevii mediocri, pe care școala îi făcuse atât de complexați, încât își doreau să moară pentru sistem, frecau cu zel peste sloganuri.

Palid ca o stafie, ținând și el o cârpă în mână, Nakamura stătea în picioare pe holul din fața biroului directorului. Când ne-a văzut pe mine și pe Adama, a schițat un zâmbet forțat.

— Ce naiba faci cu cârpa aia? l-a întrebat Adama.

Nervos, Nakamura și-a umezit buzele cu limba.

— M-am gândit că ar fi suspect să stau fără să fac nimic. Ați uitat? Doar m-au poreclit **Bărbatul fără amprente**. Dar, Ken, ascultă, mi se pare ciudat că...

— Ce?

Adama m-a tras din senin în jos, prefăcându-se că șterge podeaua. Eu și Nakamura am făcut la fel. Din capătul holului venea spre noi un grup de bărbați: consilierul psihologic, cei doi paznici, șeful corpului profesoral, un polițist îmbrăcat în uniformă și un detectiv în haine civile. Până când au trecut de noi, ne-am prefăcut toți trei că frecăm pe jos. M-am uitat la polițist și m-am întrebat îngrozit de ce polițiștii fac atâta zgomot când merg. Până și șireturile lungi ale bocancilor cu care era încălțat răsunau pe hol. Când șlapii consilierului psihologic s-au oprit în fața mea, am crezut că o să-mi sară inima din piept. Foșnetul șireturilor polițistului a încetat dintr-odată.

— **Băieți...** a spus consilierul.

Am ridicat capul spre el, simțind o usturime pe gât.

— Dacă frecați așa, n-o să se ducă niciodată vopseaua. O să vină niște angajați de la serviciile de curățenie. Vă înțeleg ce simțiți, dar întoarceți-vă în clasă! Mai e puțin și începe ora de dirigenție, în curând vom ține și ceremonia de închidere a anului școlar... Gata, repejor la clasă!

Mă scotea din sărite că mi-era frică – mă imaginam arestat și executat pe loc –, dar mi-a venit inima la loc când i-am văzut chipul îngrijorat al consilierului și pliul adânc dintre sprâncene. Consilierul psihologic era individul care mă prinsese în cafeneaua jazz ascultând Antônio Carlos Jobim: mi-a luat paharul de cola de pe masă, mi-a tras vreo zece lopeți cu fața și cu podul

palmei și m-a suspendat patru zile de la școală. La fiecare adunare din curtea școlii sau ceremonie de sfârșit de an școlar, nemernicul se înfoia ținându-ne predici despre păcatul delicvenței, citând din *Analectele* lui Confucius. Înalt și cu părul cărunt, scrisese vreo câteva cărți despre codul penal din vechile epoci. Ședințele de morală erau la fel de înfiorătoare ca și cărțile lui. Niciodată nu-și pierdea cumpătul; te pătrundea cu privirea lui rece ca gheața și te umilea: „Ești un gunoi. La școala noastră n-avem timp de pierdut ca să facem din tine un elev model, așa că, dacă nu-ți place la noi, lasă-te de școală sau transferă-te la alt liceu!”

Individul care ștergea pe jos cu demnitatea elevilor se ducea acum spre cancelarie cu umerii căzuți și cu o mutră acră. Pe șeful corpului profesoral l-am auzit spunând că baricada e cel mai rușinos episod din istoria liceului. *Din istoria liceului...* Eu și Adama ne-am privit și ne-am strâns mâinile încă o dată.

— Ce-ar fi să mergem pe acoperiș? a propus Adama. Nakamura s-a ținut și el după noi.

— Mi-ai zis că ceva ți se pare ciudat, i-a amintit Adama în timp ce urcam pe scări. Ce-ai vrut să spui?

Grupuri de elevi cu cârpe în mâini frecau de zor coloanele din capătul de sus al scărilor pe care le mânjiserăm cu sloganuri.

— Nu-mi ieșea din cap ce-am fost în stare să fac ieri-noapte și azi, când am ajuns la școală, m-am oprit